2.1 Powstanie styczniowe

1. Geneza powstania

- Po klęsce w wojnie krymskiej Cesarstwo rosyjskie weszło w okres zwany odwilżą posewastopolską:
 - zniesiono stan wojenny
 - wprowadzono amnestię dla zesłańców
 - złagodzono cenzurę
- Wśród Polaków obudziły się nadzieje na zmiany polityczne i społeczne.
 W środowisku młodzieży inteligenckiej odżyły idee niepodległościowe.
 Ukształtowały się dwa stronnictwa polityczne:
 - białych stawiających na działalność legalną i kompromis z zaborcą,
 - *czerwonych* głoszących hasło zbrojnego powstania.
- Od początku lat 60. XIX w. odbywały się liczne manifestacje w Warszawie, a później również w innych dużych miastach. Początkowo ograniczały się do nabożeństw w kościołach, lecz z czasem przerodziły się w masowe manifestacje.
- **Czerwiec 1860 r.** demonstracja przy okazji pogrzebu generałowej Katarzyny Sowińskiej znanej działaczki społecznej.
- W następnych miesiącach organizowano dalsze manifestacje w rocznice ważnych dla Polaków wydarzeń.
- 27 lutego 1861 r. podczas demonstracji w Warszawie, na skutek interwencji rosyjskich służb, zgninęło 5 manifestantów. W celu złagodzenia antyrosyjskich nastrojów, car zgodził się na mianowanie w marcu 1861 r. dyrektorem Komisji Wyznań i Oświecenia Publicznego hrabiego Aleksandra Wielopolskiego. Odwołał on wszystkich Rosjan z nazważniejszych stanowisk i zastąpił ich Polakami. Był jednak przeciwnikiem działań konspiracyjnych i prowadził ugodową politykę wobec caratu.
- Fala patriotycznych protestów rozlała się po całym Królestwie Polski.
 W pażdzierniku 1861 r. władze wprowadziły stan wojenny, a najbardziej aktywnych działaczy aresztowano. Wielopolski podał się do dymisji. Ożywiły się środowiska białych i czerwonych. Czerwoni powołali Komitet Miejski, dążacy do powstania.

Stronnictwa polityczne w przededniu wybuchu powstania styczniowego

	"Biali"	"Czerwoni"
Liderzy	Andrzej Zamoyski, Leopold Krenenberg, Marian Langiewicz	Stefan Bobrowski, Jarosław Dąbrowski, Zygmunt Padłowski
Program	 Dążenie do niepodległości przy wykorzystaniu legalnych metod. Powstanie zbrojne to ostateczność. Zabieganie o poparcie Francji i Wielkiej Brytanii jako warunku powodzenia powstania. Uwłaszczenie chłopów po wypłaceniu odszkodowań właścicielom ziemskim. 	 Hasła radykalne – jedyna metoda odzyskania niepodległości to powstanie zbrojne. Uwłaszczenie chłopów w Królestwie Polskim to sposób na zapewnienie poparcia chłopstwa dla powstania narodowego. Zaangażowanie w powstanie zbrojne wszystkich grup społecznych. Przeprowadzenie w Królestwie Polskim zmian demokratyzujących życie polityczne.
Działalność	 Siatka konspiracyjna obejmująca ziemian, mieszczan i inteligencję. Ośrodek kierowniczy – Dyrekcja Krajowa. 	Od 1861 r. powoływanie tajnych organizacji mających przygotować powstanie narodowe.

2. Wybuch powstania styczniowego

- Na początku 1862 r. nieco złagodzono napięta sytuację w Królestwie Polskim.
 W czerwcu car powołał Rząd Cywilny, na którego czele stanął Aleksander Wielopolski.
- Wielopolski prowadził swoją politykę w porozumieniu z Rosją, przez co w radykalnych środowiskach był uznawany za zdrajcę.
- Czerwoni nadal przygotowywali się do powstania. Rozszerzyli siatkę konspiracyjną i naziązali współpracę z działaczami rosyjskimi.
- Komitet Miejski przekształcił się w Komitet Centralny Narodowy. Ważną rolę w nim odegrał Jarosław Dąbrowski, jednak został aresztowany w sierpniu 1862 roku i uwięziony w cytadeli warszawskiej.
- Aleksander Wielopolski postanowił przeciwdziałać radykalizacji nastrojów w Królestwie Polskim. Zarządził pobór do wojska carskiego – brankę. Dotyczyła ona głównie około 10 tys. młodych mężczyzn podejrzewanych o działalność spiskową.
- Powstańcy otrzymali jednak wcześniej wiadomość o planowanej brance i części z nich udało się uciec z Warszawy i schować w okolicznych lasach.
- 22 stycznia 1863 r. przekształcenie Komitetu Centralnego Narodowego w Tymczasowy Rząd Narodowy. Mimo panującej zimy, ogłosił on manifest wzywający wszystkich Polaków do walki z zaborcą. Tego dnia rozpoczęło się powstanie zwane styczniowym.